

den hjælp, de har behov for, og møde dem som mennesker og respektere dem som mennesker.

Faktisk synes jeg, der var mere behov for det modsatte, nemlig at vi fik nogle regler, der kraftigt strammede op om kommunerne. Her er der en hel masse om, hvordan man kan sikre, at man får de penge tilbage fra de få, som man mener snyder kommunerne, men der er intet om de mange, mange tilfælde, hvor det er borgerne, der bliver snydt af kommunen.

Hvis man har fået for lidt i boligsikring, ikke har fået den friplads, man har krav på, i daginstitutionen, eller andet, så har man jo ikke krav på at få de penge efterbetalt. Det er der ikke nogen, der kommer med forslag om her. Det går kun den anden vej. Det er kun borgerne, der skal mistænkeliggøres og udsættes for yderligere tilbagebetaling.

Når man hører de mange henvendelser, vi får fra borgerne, er det tydeligt, at der ude i kommunerne foregår mange ulovligheder, men det er der ikke noget her, der strammer op på. Der er ikke noget om, at man indfører sanktioner over for kommunerne.

Vi så sagen oppe fra Morsø Kommune, hvor man havde taget en beslutning om at inddrage kontanthjælpen fra nogle mennesker, der var sendt i tvangsaktivering, og som ikke var mødt op; en af dem var hjemløs og havde svært ved at komme hen til aktiveringsstedet, fordi han boede forskellige steder.

Her skrev kommunalbestyrelsesmedlemmerne direkte i deres beslutning, at de godt var klar over, at den var i strid med lovgivningen, og at de kunne imødesee sanktioner, men ministeren afviste i sit svar til mig, at hun ville gribe ind over for kommunen, fordi der jo ikke var nogen af borgerne, der havde klaget.

De borgere, der kommer i klemme i kommunerne, er dem, der er nederst i systemet og har sværest ved at klage, men dem laver man ikke noget for her. Her er det kun et spørgsmål om yderligere kontrol og mistillid til borgerne, og der er altså mere behov for at sætte ind, så kommunerne hjælper og støtter borgerne og sætter de mange, der egentlig kunne klare sig selv, i stand til at gøre det ved at give dem hjælp og tilid og støtte til at finde de ressourcer, de måtte have, i stedet for at skubbe dem endnu længere ud og mistænkeliggøre dem endnu mere, end man har gjort i forvejen.

Kl. 20.30

Så har jeg fået sagt tidligere i debatten, hvad jeg mener om forslaget om uagtsomt bedrageri,

og jeg håber, at det under udvalgsarbejdet kan lykkes os at få fjernet det forslag og i stedet bede Straffelovrådet om at komme med en samlet betænkning om bestemmelserne om oplysninger til offentlige myndigheder både i straffeloven og i de mange forskellige lovgivninger, der er uden for straffeloven. Det er der et stort behov for.

Hvis ikke det er sagt tydeligt nok: Enhedslisten kan altså ikke støtte forslaget, som det ligger her.

Socialministeren (Henriette Kjær):

Jeg vil meget gerne medgive, som den socialdemokratiske ordfører sagde, at det er et meget teknisk lovforslag. Selvfølgelig er der meget jura i det, der kan også være holdninger i det, men der er selvfølgelig meget teknik, som umiddelbart kan være svært at forstå. Derfor synes jeg også, at det må bero på en misforståelse, når i hvert fald den radikale ordfører siger, at man nærmest giver kommunerne en blankocheck til at kræve oplysninger fra frontpersonalet, der, hvis man kan sige det på den måde, nu skal til at spionere. Det er lige præcis det, lovforslaget regulerer.

Man siger jo netop med det her lovforslag, at nu skal det være slut med, at hjemmehjælpere og pædagoger, og hvad det kan være, systematisk begynder at overvåge en person for at se, hvem det er, der afleverer barnet i daginstitutionen, hvor mange tandbørster der er i tandkruset hjemme ved den ældre person. Det sætter lovforslaget jo en stopper for, og det kan jeg faktisk høre at der er en del af ordførerne, der simpelt hen har overset.

Det er klart, synes jeg i hvert fald, at kører der en konkret sag, hvor der er begrundet mistanke om, at her er foregået socialt bedrageri, må man spørge de personer, om de har lagt mærke til noget. Men man kan ikke pålægge dem systematisk at indsamle oplysninger fra de hjem, de kommer i, eller der, hvor de færdes, ude af huset og i en offentlig institution.

Derfor synes jeg ikke, at dette lovforslag er ensidigt, men jeg håber da, at vi kan blive enige om, at vi ikke vil finde os i socialt bedrageri, og at vi nu bliver nødt til at have nogle redskaber, som kan sikre, at vi forhåbentlig får folk til at medvirke til at oplyse deres egen sag. Når man indleder en ansøgning om dette eller hint, skulle alle oplysninger gerne være på plads, og hvis ikke man vil hjælpe med det, så har kommunen nogle muligheder for at tjekke det, og ellers kan den stoppe ydelsen.